

Nr 51

Av herrar **Norling** och **Öhman**, *angående viss ändring av bestämmelserna om samordningen av sjukdoms- och olycksfallsersättningarna.*

När riksdagen fattade beslut om lag beträffande allmän sjukförsäkring och obligatorisk yrkesskadeförsäkring var detta ett framsteg av betydelse. Lagarna har dock under den tid som de verkat uppvisat allvarliga brister. Särskilt har den s. k. samordningen mellan dessa båda lagar, som tillkom för att möjliggöra en smidigare tillämpning av lagarna, visat sig vara bristfällig. Härvidlag har i synnerhet bestämmelserna om ersättning vid inträffade olycksfall visat sig medföra att olycksfallsskadade i många fall får en jämfört med tidigare avsevärd försämring av utgående förmåner.

Till sin praktiska verkan har samordningen medfört konsekvenser, som säkerligen inte varit meningen vid lagens tillkomst. Vid inträffat olycksfall skall således enligt samordningsbestämmelserna sjukpenning erhållas av sjukförsäkringen under 90 dagar, varefter yrkesskadelagens skyldigheter inträder. Samordningen av sjukdoms- och olycksfallsersättningarna har i praktiken medfört, att person, som varit sjuk längre tid och som vid återinträde i arbete skadats, erhållit nedsatt sjukpenning under största delen av den tid han inte kunnat arbeta på grund av skadan.

Som exempel kan anföras en person, som insjuknade i en sjukdom, vars varaktighet var 80 dagar. Han infann sig efter denna tid till arbete på sin arbetsplats men råkade ut för ett allvarligt olycksfall redan första dagen. Enligt bestämmelserna om samordning inträdde ersättningsskyldighet dagen efter olycksfallet, då inte ny karenstid tillämpades. Samordningstiden blev som vanligt 90 dagar efter olycksfallsdagen, men då den skadade redan uppburit sjukpenning för 80 dagar under sin sjukdom och då ny samordningstid nu inträdde, blev resultatet att den skadade endast fick uppbära full sjukpenning under 10 dagar, varefter reducerad sjukpenning tillämpades för återstående 80 dagar.

Den skadade, som tillhörde sjukpenningklass 12, erhåller således 16 kronor om dagen under 10 dagar, varefter sjukpenningen reduceras till 10 kronor om dagen fram till 90 dagar förflutit efter olycksfallet. Vid sådant förhållande blev inte samordningen 90 dagar utan 170 dagar, varav 80 dagar med nedsatt sjukpenning.

Då vi utgår ifrån att vid olycksfall i arbete den skadade inte skall lida sjukpenningförlust på grund av tidigare sjukdom, som inte förorsakats av olycksfall eller yrkesskada, anser vi att en ändring av lagen är nödvändig. En sådan ändring av samordningsbestämmelserna kan säkerligen ske utan att i övrigt sam-

ordningsprincipen rubbas. Samordningstiden för sjukdom och olycksfall med samma karenstid bör därför inte vara sammanlagt längre än 90 dagar.

Vi hemställer därför att riksdagen måtte besluta,

att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till sådan ändring av bestämmelserna för samordningen av sjukdoms- och olycksfallsersättningarna, att sjukpenning ej blir nedsatt vid inträffat olycksfall eller yrkesskada.

Stockholm den 22 januari 1957

Anton Norling

Gunnar Öhman
